

Sygn. akt I C 316/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 14 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Barbara Polak

Protokolant Grażyna Janiszyn

po rozpoznaniu w dniu 03 kwietnia 2014. w Oleśnicy

przy udziale stron:

powód **A. G. (1)**

pozwany **H. H., K. H.**

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 2.417,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z. /

1. kal. 21 dni.

14.04.2014r.

Sygn. akt I C 316/12

UZASADNIENIE

Powódka A. G. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanych H. H. i K. H. kwoty 11.000,00 euro wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem nakładów jakie powódka poczyniła na remont nieruchomości należącej do pozwanych. W uzasadnieniu swojego żądania podała, iż od roku 2007 mieszka i pracuje w Irlandii, wraz z ówczesnym narzeczoną a od miesiąca kwietnia 2009 r. mężem - R. H., który jest synem pozwanych. Powódka podaje, iż w czasie narzeczeństwa oraz w trakcie trwania małżeństwa planowała wraz z R. H. powrót na stałe do kraju a pozwaną zaproponowali im aby na cele mieszkaniowe zaadaptowali należący do pozwanych budynek stanowiący starą świetlicę położoną w miejscowości S. nr 8. Pozwani nie przenieśli jednak własności tej nieruchomości ani na powódkę ani na jej ówczesnego męża. Powódka podnosi, iż na konto walutowe należące do jednego z pozwanych K. H. przesyłała kilkakrotnie swoje oszczędności, które przeznaczone były na remont wyżej wymienionego budynku. Wiosną 2010 r. rozpoczęły się prace remontowe, które powódka finansowała a z uwagi na fakt, iż mieszkała ona i pracowała za granicą wszelkie formalności związane z remontem załatwiali pozwani. W czerwcu 2011 r. powódka rozwiódła się ze swoim mężem R. H.. Powódka podaje, iż po rozwodzie, początkowo relacje jej i pozwanych były dobre a pozwaną zapewnili powódkę, iż zwrócą jej nakłady jakie poczyniła na remont należącego do nich budynku, co jednakże pomimo wezwań powódki nie nastąpiło do chwili złożenia pozwu.

Pozwani H. H. i K. H. w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa w całości i obciążenie pozwanej kosztami postępowania. W uzasadnieniu przyznali, że na konto pozwanego K. H. przyszły trzy przelewy na łączną kwotę 11.000,00 euro. Pozwani twierdzą jednak, iż kwota ta nigdy nie była przeznaczona dla nich i nigdy z tych pieniędzy nie korzystali. Środki te, były ich zdaniem kwotami zwróconymi stronie pozwanej z tytułu poniesionych przez pozwanych kosztów związanych z przygotowaniem wesela powódki i ich syna R. H., które powódka wraz z mężem zobowiązali się pozwanym zwrócić. Pozostałe przelane środki były kwotami, które powódka wraz z małżonkiem przelewali na konto pozwanego aby móc korzystać z nich podczas swoich wizyt w Polsce, do których kilkakrotnie doszło. Ponadto strona pozwana wskazuje, iż powódka wspólnie z mężem za część przelanych środków zakupiła samochód za kwotę 18.500,00 zł. Część przelanych przez powódkę na rachunek bankowy pozwanego kwot została na prośbę powódki przekazana jej krewnym.

W toku postępowania dowodowego ustalono n a s t ę p u j ą c y s t a n f a k t y c z n y :

Powódka A. G. (1) od kwietnia 2009 r. do czerwca 2011 r. pozostawała wraz z R. H. w związku małżeńskim.

Powódka wraz z mężem zamieszkiwała i pracowała w Irlandii, skąd w okresie od kwietnia do listopada 2010 r. dokonała łącznie trzech przelewów w kwotach odpowiednio 5.000,00 euro, 3.000,00 euro i 3.000,00 euro na konto bankowe pozwanego K. H.. W tym czasie w budynku położonym w miejscowości S. nr 8 trwały prace remontowo - budowlane.

Dowód:

potwierdzenia przelewów nr: (...), (...), (...) – k. 7 – 9;

zeznania powódki A. G.;

zeznania pozwanego K. H.;

częściowo zeznania świadków: N. L. – k. 50 – 51, M. O. – k. 51 – 52, J. U. – k. 53 – 54, M. M. – k. 61 – 62, D. H. – 62 – 63, P. M. – k. 94,

Przed zawarciem małżeństwa pomiędzy powódką a R. H., zakupił on wraz z pozwanym K. H. samochód osobowy marki A. (...), który użytkowany był przez powódkę i R. H.. Za samochód ten, w deklaracji podatkowej PCC- 3 zadeklarowano cenę 16.000,00 zł. Pojazd ten został następnie sprzedany D. G. (1) za kwotę 10.000,00 zł.

Pozwani sfinansowali też częściowo przyjęcie weselne powódki i R. H..

Dowód:

informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. z dnia 25.04.2013r. dot. zakupionego przez pozwanego i R. H. samochodu osobowego marki A. (...) – k. 92;

zeznania pozwanego K. H.;

zeznania świadków: M. M. – k. 61 – 62, D. H. – k. 62 – 63, D. G. – k. 93 – 94, R. H. – k. 107 – 108;

umowa kupna – sprzedaży z dnia 04.03.2010 r. – k. 59;

W czerwcu 2011 r. związek małżeński powódki oraz R. H. został rozwiązany przez rozwód. Powódka uznając, że kwoty przelane na konto pozwanego stanowiły jej własność i wkład finansowy w remont domu pozwanych wezwała pozwanych do zapłaty. Pozwani nie odpowiedzieli na wezwanie.

Dowód:

odpis wyroku z dnia 17.06.2011 r. wydanego w sprawie o sygn. akt XIII RC 539/11 – 11;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości, ze względu na nieudowodnienie twierdzeń przez powódkę.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych opierając się na dowodach w postaci zeznań świadków, zeznań stron oraz dokumentów, których autentyczność i rzetelność nie były przez strony kwestionowane.

Powódka wystąpiła do pozwanych z roszczeniem o zapłatę kwoty 11.000,00 euro tytułem, jak wynika z uzasadnienia pozwu, bezpodstawnego wzbogacenia. Odpowiedzialność pozwanych wywiodła z faktu, że na konto pozwanego K. H. dokonała trzech przelewów gotówkowych, z których środki miały zostać przeznaczone na remont domu pozwanych, który to dom miał się w przyszłości stać własnością powódki. Z uwagi na fakt, iż powódka w czerwcu 2011 r. rozwiodła się z synem pozwanych, dom nie stanie się jej własnością a przelane przez powódkę pieniądze nie zostały jej przez pozwanych zwrócone.

Niesporne między stronami jest, że powódka dokonała trzech przelewów na konto pozwanego w kwotach odpowiednio 5.000,00 euro, 3.000,00 euro i 3.000,00 euro a pozwany kwot tych nie zwrócił. W istocie więc wymagała wyjaśnienia kwestia, jaka była podstawa przelania spornej należności pozwanemu i czy powódka może skutecznie domagać się jej zwrotu.

Zgodnie z art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Bezpodstawne wzbogacenie, określane też terminem "niesłusznego" lub "nieuzasadnionego" wzbogacenia - polega na uzyskaniu korzyści majątkowej przez jedną osobę kosztem drugiej. Uzyskanie korzyści musi nastąpić "bez podstawy prawnej". W zasadzie sens komentowanego przepisu streścić można w następujący sposób: nikt nie może bogacić się kosztem innej osoby bez usprawiedliwionej podstawy prawnej (należytego usprawiedliwienia prawnego). Konsekwencją takiego "bogacenia się" jest obowiązek zwrotu bezpodstawnie uzyskanej korzyści. Zobowiązanie z bezpodstawnego wzbogacenia może powstać na skutek różnych zdarzeń. Zdarzenia te mogą być zależne lub niezależne od woli człowieka. Mogą one powstać w wyniku działania wzbogaconego, ale również wbrew jego woli, z jego dobrą lub złą wiarą. Mogą być również następstwem działań zubożonego, osób trzecich.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania stron nie daje, żadnych podstaw do przyjęcia, że pozwani uzyskali nienależną im korzyść majątkową kosztem powódki. Z relacji pozwanych i części świadków wynika, że remontowany dom, należący do pozwanych nigdy nie miał stać się własnością powódki a pieniądze, które przelała ona na konto pozwanego nie były kwotami przeznaczonymi na remont budynku tylko sumami przelewanych tytułem częściowego zwrotu poniesionych przez pozwanych kosztów przyjęcia weselnego powódki i syna pozwanych oraz zakupu samochodu osobowego marki A. (...), a także były to kwoty, z których powódka wraz z mężem korzystała podczas swoich wizyt w Polsce. Strona pozwana podnosiła też, iż kwoty te przelewane były z konta powódki ale pieniądze należały zarówno do niej jak i jej męża R. H..

W toku całego postępowania dowodowego, powódka nie udowodniła okoliczności na które powoływała się w pozwie. Nie udowodniła przede wszystkim faktu, iż przelane przez nią w trzech transzach kwoty przeznaczone zostały na pokrycie kosztów remontu budynku należącego do pozwanych w zamian za obietnicę przyszłego przeniesienia własności tej nieruchomości. Sam fakt dokonania przelewu wskazanych kwot jest bezsporny ale ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można wywnioskować na jaki cel lub cele środki te były wydatkowane i przez kogo. Nie zostało też w toku niniejszego procesu wykazane, że wszystkie przelewane środki były własnością wyłącznie powódki tym bardziej, że do przelewów tych doszło w okresie kiedy pozostawała ona w związku małżeńskim z synem pozwanych.

Warto, więc w tym miejscu przypomnieć, iż w myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża, zatem tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochłodzonego prawa, a nie tego, kto faktowi temu zaprzecza. Oznacza to, że powód musi udowodnić fakty tworzące jego prawo, a pozwany fakty, które przeszkodziły powstaniu prawa lub je zniweczyły (tak A.Wolter, J.Ignatowicz, K.Stefaniuk „Prawo cywilne. Zarys części szczególnej”, Warszawa 1998, s. 383). Oznacza to, że osoba, na której spoczywa ciężar udowodnienia określonego faktu, ponosi ryzyko nieudowodnienia tego faktu. Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozstrzyganej sprawy, zwrócić należy uwagę, iż to powódkę obciążał ciężar wykazania, że zawarła z pozwanymi umowę pożyczki czy też pozwana została bezpodstawnie wzbogacona. Podkreślić należy, że pozwani przedstawili logiczny ciąg wydarzeń, zgodny z ustalonym stanem faktycznym, zaś twierdzenia pozwanej dotyczące okoliczności i przyczyn dokonywanych przelewów są nie tylko nielogiczne ale i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że powódka nie spełniła wymagań stawianych przez art. 6 kc i w konsekwencji oddalił powództwo.

Orzeczenie o kosztach ma swoje uzasadnienie w art. 98 kpc.